సృష్టి జరిపిన పక్షపాతం

అతను చెప్పడం ఆపి, ఆమె నుండి ఎటువంటి జవాబు వస్తుందో అని ఆతృతగా ముందుకు వంగాడు.

ఆమె సన్నగా నవ్వింది. ఆమె నవ్వులో తన ధైర్యాన్ని కూడగట్టుకుని మరలా మొదలెట్టాడు.

"నా చొరవను మీరు మరోలా అర్థం చేసుకోవద్దు నాలుగేళ్ళ సుదీర్ఘమైన స్నేహం మనది. కొన్ని రోజుల క్రితం వరకూ నా కిటువంటి ఆలోచనే లేదు. కానీ ఇప్పుడు, ఇంకొన్ని రోజుల్లో మిమ్మల్ని పూర్తిగా పోగొట్టుకోబోతున్నాననే సత్యం నన్ను నిలవనీకుండా చేసింది. ఈ స్నేహం మనం కలకాలం - ఎందుకు నిలుపుకోకూడదు! దోషమేముంది! చెప్పండి ఉమా. మనం జీవితమంతా మంచి స్నేహితులుగా గడపకూడదా?...." అతను ఆగాడు.

"బహుశ....బహుశ నేను అంతస్థులు మరచిపోయి మాట్లాడుతున్నానేమో."

ఆమె చటుక్కున అందుకుంది. "లేదు.... లేదు.... అలాటిదేమీ లేదు."

ఆమె అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అంది.

"నాకు తెలిసినంతవరకూ ఈ డబ్బు నాకు అదనపు సుఖాన్నేమీ ఇవ్వలేదు. ఇంతవరకు అమ్మా, నాన్నలనీడన వాళ్ళ అనురాగంతో అశాంతి అనేది ఎరగకుండా బ్రతికాను. ఇక శేషజీవితంకూడా అలాగే గడుపుకోవాలనే ఆశతో, ఆ ఆశ తీరే మార్గం కొరకు ఎదురుచూస్తూ ఇన్నాళ్ళు ఆగాను. అలాటి అనురాగమే మీ దగ్గరనుండీ, మీ వాళ్ళ దగ్గరనుండీ నేను పొందగలనని మీ కనిపిస్తే...." ఆమెను మధ్యలోనే ఆపుతూ అన్నాడు.

"నామీద నమ్మకం లేదా ఉమా మీకు?"

ఆమె నిండుగా, నిర్మలంగా నవ్వుతూ అంది.

"మనది నాలుగేళ్ళ స్నేహమే కావచ్చు, కానీ నా గురించి మీకు గానీ, మీ గురించి నాకుగానీ తెలిసిందెంత?"

అతనేమీ మాట్లాడలేదు. మరలా ఆమె అంది.

"ఈ రోజు మనమధ్య యీ ప్రస్తావన జరిగింది కనుక మనం కాస్త ఫ్రీగా మాట్లాడుకుందాం. నాకు కొన్ని నిర్దుష్టమైన భావాలున్నాయి. అది మంచో, చెడో, వాటినుండి ఇవతలకు రావడానికి ఇష్టపడను నేను. భార్యా, భర్తలమధ్య రహస్యాలు వుండకూడదు. కక్షలు, కార్పణ్యాలు, అపనమ్మకాలు, కోపతాపాలు అంటే నాకు భయం .... మీరు నన్ను భరించగలరా?"

అతను చాలా ధైర్యంగా నవ్వాడు. నిశ్చయంగా భరించగలనన్నట్టు తల ఊపాడు ఆమె చెప్పసాగింది.

"నేను గాఢంగా నమ్మే నా ఆత్మసాక్షిగా చెప్తు న్నాను. మీ దగ్గరనుండి దాచే రహస్యాలేమీ నా దగ్గర లేవు. ఇకముందుకూడా వుండదని నమ్మకంగా చెప్పగలను! ఆ మాత్రం విశ్వాసం నా మీద నాకుంది. అలాగే మీరు కూడా. ఇలా బ్లంట్ గా మాట్లాడుతున్నందుకు ఏమీ అనుకో కండి. ఆకర్షణలకి, ఆవేశాలకి లోనైపోయి. నిర్ణయాలు తీసుకోవడానికి మనమేం పసిపిల్లలం కాదు. స్వీట్ సిక్స్ టీన్స్ దాటి చాలా సంవత్సరాలు మనమీదుగా వెళ్ళి పోయాయి...."

ఆమె తల కొద్దిగా ఎత్తి కళ్ళు వాల్చుకుంటూ అంది.

"మీకు తోడుగా నిల్చిననాడు నేను మీకు మనసారా న్యాయం చెయ్యగలననీ, చేస్తాననీ, గుండెలమీద చెయ్యి వేసుకుని చెప్పగలను నేను. అలాగే మీ తోడు నాకు సుఖమూ, ఇంత శాంతీ ఇవ్వగలదని మీరు కూడా గాఢంగా నమ్మితే....ఇందులో నాఅభ్యంతరం మాత్రమేముంటుంది?.... మీరు నాకా నమ్మకాన్ని కల్గిస్తే, మీకు జీవితంలో తుది వరకూ స్నేహితురాలిగా వుంటాను."

"అంటే."

"అర్థం కాలేదా!"

నల్లబడిన అతని ముఖం మెల్ల మెల్లగా ప్రసన్నమైంది.

"మీ నమ్మకాలే నా నమ్మకాలు ఉమా!.... నాకు మాత్రం ఏమున్నాయి మీకు తెలియని రహస్యాలు?" ఆఖరి

మాట అనేటప్పుడు అతని కంఠం కొద్దిగా అసహజంగా ధ్వనించింది.

ఆమె అలాగే నిర్మలంగా నవ్వుతూ అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తోంది.

"ఒట్టు వేయనా ఉమా...." తన కంఠంలోకి సహజత్వాన్ని కొని తెచ్చుకుంటూ నవ్వడానికి ప్రయత్నించాడు.

"వద్దు....వద్దు. మనిషిమీద నమ్మకం లేనప్పుడు, ఆ మనిషి వేసే ఒట్టును నమ్ముకునేంత వెర్రితనం నాలో లేదు."

ఆమె లేచింది.

తలెత్తి ఆమెవైపు విచారంగా చూస్తూ అన్నాడతను.

"నా ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పనేలేదు మీరు."

"ఇంకా నేనర్థం కాలేదా మీకు?" ఆమె నవ్వుతూ చెయ్యి అందించింది. ఆమె చల్లని చెయ్యి ఊతతో లేచి నిల్చున్నాడతను.

"ఎంత అదృష్టవంతుడిని ఉమా నేను."

"మీరొక్కరే అదృష్టవంతులై వూరుకుంటే కాదు. నన్ను కూడా మీరు అదృష్టవంతురాల్ని చెయ్యాలి!" మధురంగా నవ్విందామె.

అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఆమె చేతిలోవున్న అతని చెయ్యి అశాంతిగా కదిలింది.

'పోనీ చెప్పేస్తాను, ఈ అమాయకురాలిముందు నిర్మలంగా నన్ను నమ్ముతున్న ఈ దేవత దగ్గర నిజాన్ని దాచే శక్తి నాలో లేదు. స్నేహశీలి అయిన ఈ అపూర్వ

యువతి నన్ను తప్పకుండా క్షమిస్తుంది....కానీ....కానీ....ఒక వేళ క్షమించకపోతే....వద్దు, వద్దు ఈ వరం నాకు కావాలి. ఈ మెను పోగొట్టుకుని బ్రతకలేను.'

"ఏం కృష్ణా! ఏమైంది మీకు? అలా అయిపోయారేం?"

అతను పేలవంగా నవ్వాడు.

"పదండి మిమ్మల్ని ఇంటిదగ్గర దింపి నేను వెళ్తాను."

ఆమె పెదవులమీద చిరునవ్వు నింపుకుని తల అడ్డంగా ఊపింది.

"ఊహుం ఈ రోజు అన్ని రోజుల్లా కాదు. ఈ రోజు హోటల్లో అయినా ఇద్దరం కలసి భోంచేద్దాం."

అతను క్షణంలో మారిపోయి అన్నాడు సంతోషంగా.

"అలాగే పద."

* * *

లక్ష్మీసరస్వతుల నీడలను పుణికిపుచ్చుకొని ఇంచుమించు తన కొడుకు వయస్సులోనే వున్న కోడలిని చూచి భయపడింది లక్ష్మీదేవమ్మ. తనకు నమస్కరించిన ఆ విద్యాధికురాలిని విచిత్రంగా చూచి ఆశీర్వదించి అన్నది. "ఈ మధ్యతరగతి కుటుంబంలో నీకు సౌకర్యంగా వుంటుందో లేదో!"

"మీకు అనుమానం అక్కరలేదత్తయ్యా. సౌకర్యంగా వుంటుందని పూర్తిగా నమ్మినతర్వాతే ఈ ఇంట్లో అడుగు పెడుతున్నాను." లక్ష్మీదేవమ్మ భయాల్ని అర్థం లేనివని కొద్ది రోజుల్లోనే పూర్తిగా నిరూపించింది ఉమ.

వాళ్లిద్దరూ కలసి కొత్త జీవితంలో కొన్ని అడుగులు వేశాక, ఒక రోజు ఉదయాన అడిగాడు కృష్ణ.

"నేననుకోలేదు ఉమా, నువ్వు నీ వ్యక్తిత్వాన్ని చంపుకొని, నాలో కలిసిపోతావని."

ఆమె చిత్రంగా చూచింది.

"మిమ్మల్ని అర్థం చేసుకుని, మీ ఇష్టప్రకారం నడుచుకోవడం వ్యక్తిత్వం చంపుకోవడం అవుతుందా? మీరు నా ఇష్టాల్ని మన్నించడం లేదా? అంతమాత్రంచేత వ్యక్తిత్వంలేని అసమర్థులవుతారా?"

"అదికాదు ఉమా నా ఉద్దేశం. నాకు ఎలా చెప్పాలో తెలియడంలేదు. పెళ్ళికాకముందు నీ చుట్టూ గిరి గీచుకుని, అందర్నీ అల్లంత దూరాన నిలబెట్టేదానివి. పగా అందరి అమ్మాయిల్లా కాకుండా అతీతంగా వుండేవి నీ భావాలు. అలాంటిదానివి నువ్వు లేందే ఒక్క క్షణం గడవనంతగా నన్నల్లుకుపోయావు. అందరి ఆడవాళ్ళలాగే నీ సంసారాన్ని దిద్దుకుంటున్నావు."

ఆమె "ఇదొక ప్రశ్నా?" అన్నట్టు చూచి అంది. "అప్పుడయితే ఉత్త స్నేహితుడివి మాత్రమే."

"ఇప్పుడు?"

ఆమె పకపక నవ్వింది.

"అలాంటి ప్రశ్న ఎవరైనా వేస్తారనే మన పెద్దవాళ్ళు పదిమంది ఎదుటా నాలుగు అక్షింతలు చల్లుకోమన్నది."

"ఓ అదా!" అని అతను కూడా నవ్వసాగాడు.

ఆమె నవ్వు ఆపేసింది, చటుక్కున.

"ఓ అదా" అని గుర్తుచేసుకునేంత తేలికైనా సంబంధమా ఇది?" అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు. డాబామీదనుండి క్రింది జనసమూహాన్ని తదేకంగా చూస్తూ చూపు మరల్చుకున్న భార్యను చూస్తూ అనుకున్నాడతను. 'ఈమె కొన్ని 'సెంటిమెంట్ల' చట్రంలో బిగుసుకుపోయి ప్రతిదానినీ సీరియస్‌గా తీసుకుంటుంది. ప్రక్కింటి మోసగించబడ్డ కమల కన్నీళ్ళకు తను కన్నీళ్ళు నింపుకునే ఈ యువతి తన జీవితం కూడా మోసగించబడిందని ఆలోచించి వుండివుండదు. చుట్టూవున్న మగవాళ్ళ బలహీనతలను అసహ్యించుకునే ఈమె తన మగవాడు కూడా అలాటివాడే అని ఊహించనైనా ఊహించి ఉండదు. భగవాన్ ఎలా? ఈమెకు ఈ నిజం చెప్పడం ఎలా?'

ఒక రోజు రాత్రి భోంచేశాక భర్త ఒడిలో పడుకుని కబుర్లు చెప్తూ చెప్తూ వున్నట్టుండి ఫక్కున నవ్వింది ఉమ.

"మాధవమ్మగారు ఏమన్నారో తెలుసా?"

"ఏమన్నారేమిటి?" ఆమె చేతిని తన గుప్పిట్లోకి తీసుకుంటూ చిరునవ్వు నవ్వాడతను.

"మీకు ఇదివరకోసారి పెళ్ళి అయిందట" అని ఇంకా నవ్వసాగింది. అతని ఒడిలో తలదాచుకున్న ఆమెకు అతని ముఖం కనబడడం లేదు. ఆమె చేతిని ముడిచిన అతని గుప్పిట వదులయింది.

"మరి అన్యాయమండీ ఈ ఆడవాళ్ళు. ఎంత 'ఎమర్జన్సీ' అబద్ధాలు సృష్టిస్తారండీ, అది వాళ్ళను సృష్టించిన బ్రహ్మకు కూడా చాతకాదు."

ఆమె అతని ముఖంవంక చూడకుండా చెప్పుకుపోతోంది అతని తెల్లటి నొసటిమీద స్వేద బిందువులు ముత్యాల్లా మెరుస్తున్నాయి. అతని కనుపాపలు ఆమెను చూడడానికి భయపడ్తున్నాయి. "పోనీ నిజాల్ని అబద్ధాల్ని విడదీసే యంత్రాన్ని ఒకదాన్ని కనిబెట్టావేమిటి! మన 'ఫిజిక్స్ డాక్టరేట్' సార్థకమవుతుంది."

అతను మాట్లాడలేదు. అతని అంతర్యమంతా ఆమె పట్ల సానుభూతితో కరిగిపోసాగింది.

"తన భర్తకు ఇదివరకే ఒక పెళ్ళయిందనే సత్యాన్ని విని కూడా అనుమానించడానికి ఆస్కారం లేనట్లు భర్తను అతి గాఢంగా నమ్ముతున్న ఈ అమాయకురాల్ని ఎంత మోసం చేస్తున్నాను!"

నవ్వుతూ తలెత్తి భర్త కళ్ళల్లోకి చూచిన ఆమె ఉలిక్కి-పడింది. భర్త ముఖాన్ని తన దోసిట్లోకి తీసుకుంటూ అంది.

"అదేమిటి అలా అయిపోయారు! నేనేమయినా అన్నానాకి లేక ఆ మాధవమ్మ మాటలుపట్టించుకుంటున్నారా?"

అతను ఆలోచిస్తున్నాడు. "ఇక లాభం లేదు. ఈ మాధవమ్మ కాకపోతే మరో మీనాక్షమ్మ చెప్తుంది. నమ్మక పోయినా, నమ్మించగల ఓర్పు, సామర్థ్యం వాళ్ళకున్నాయి.

వాళ్ళ నోటివెంట వినేకంటే నేనే చెప్పేస్తాను, బాధపడ్తుంది. రెండురోజులు మాటలుమానేస్తుంది. ఆ తర్వాత క్షమిస్తుంది."

"కృష్ణా" ఆమె ఓదార్పులో కరిగిపోయాడతను. దయతో కూడిన ఆమె చూపులు సడలిపోతున్నా అతని ధైర్యానికి చేయూత నిచ్చాయి. మనసును ఉగ్గబట్టుకొని భవిష్యత్తును, ఆమె క్షమాపణలో ముడిపెట్టుకుని వణికే స్వరంతో అన్నాడు.

"నిజంగానే నాకు పెళ్ళయింది ఉమా!"

ఆమె మాట్లాడలేదు, నిశ్చేష్టురాలై నమ్మలేనట్టు కన్నార్పకుండా అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తోంది.

"అలా చూడకు ఉమా. నన్ను జరిగింది చెప్పనీ. అంతా వింటే నాకు తెలుసు నువ్వు నన్ను క్షమిస్తావు."

"చెప్పండి" అంది హీనస్వరాన లేచి కూర్చుని

నాకు సరిగా అప్పుడు పదిహేడేళ్ళు. ఇంటర్ చదువుతున్నాను. వంశమర్యాదలు, అమ్మాయి గుణగణాలు అన్నీ చూసి ఒక పధ్నాలుగేళ్ళ పిల్లను నాకిచ్చి పెళ్ళిచేశారు. కానీ వాళ్ళ వంశమర్యాదలు నన్ను కాపాడలేకపోయాయి. అని ఆగి "ఆ పిల్ల చెడిపోయింది ఉమా!" అన్నాడు. ఉలిక్కిపడింది ఆమె. "పధ్నాలుగేళ్ళ పసిపిల్ల చెడిపోవటమా! ఆమె ఇప్పుడెక్కడుంది?" తన కన్నీళ్ళను దాచుకుంటూ కంపిత స్వరాన అడిగింది. "చెప్తాను, చెప్తాను" గొణిగాడు అతను. ఎలా మొదలెట్టి ఎలా చెప్తే ఆమె సానుభూతిని పొందగలడో ఆలోచిస్తున్నాడతను. ఒక దశాబ్దం వెనుక జరిగిన సంఘటన తాలూకు వాక్య నిర్మాణం అతని మనసులో జరిగిపోతోంది.

కొన్ని రోజుల దాంపత్య జీవితం తర్వాత ఒకరోజు డాబా మీద మోకాళ్ళలో తలదాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న భార్యను దగ్గరకు తీసుకుంటూ అడిగాడు కృష్ణ.

"ఏమయింది సౌజన్యా! ఎవరేమన్నారు నిన్ను."

కళ్ళెత్తి భర్త ముఖంలోకి చూసి లేడిపిల్లలా బెదిరిపోయింది. ఆమె గుండె కొట్టుకునే శబ్దం అతనికి విన్పిస్తోంది. అతని చేతిలో వున్న ఆమె చెయ్యి గడగడ వణుకుతోంది. ఆ పిల్ల కళ్ళనుండి అవిరామంగా కన్నీళ్ళు జారిపోతున్నాయి.

"ఏమైంది చెప్పు."

కూడగట్టుకున్న ధైర్యంతో వెక్కిళ్ళ మధ్యగా చెప్పసాగిందామె.

"నా కప్పుడు తెలియదు నేను చేసింది తప్పని. మిమ్మల్ని పెళ్ళిచేసుకున్నాకనే నేనెంత విలువైనది పోగొట్టుకున్నానో బోధపడింది. అప్పటినుండీ మిమ్మల్ని మోసం చేస్తున్నాననే బాధ నన్ను పీడిస్తోంది. ఇంత అశాంతిలో నేను నిశ్చింతగా బ్రతకలేను. ఆ రోజు నాకా విషయాన్ని దాచాలనికూడా తెలియదు. దాచాలని తెలిసిన యీరోజు దాన్ని దాచి, మీ దగ్గరకు మనస్ఫూర్తిగా రాలేకపోతున్నాను....."

ఆమెను మధ్యలోనే ఆపుతూ విసుగ్గా అన్నాడతను. "అసలు విషయం చెప్పు". చెప్తాను. మీరు శిక్షించినా, క్షమించినా ఏదైనాసరే ఈ అశాంతినుండి మొదట బయటపడాలి. కళ్ళు తుడుచుకుని చెప్పసాగిందామె.

"మా గురించి మీకు పూర్తిగా తెలుసు. మా అమ్మ, నాన్నలకున్న ఆస్తి అంతా మేమాకుగుర్రం సంతానం. కటిక దరిద్రమూనూ. మా ఇంటిపక్కన సేఠ్‌జీ ఒకాయన వుంటూ వుండేవారు. మా నాన్నగారి వయస్సే వుంటుంది. నాకు పదేళ్ళప్పటినుండీ మా కుటుంబానికి ఆయనతో పరిచయముంది. మా నాన్నగారు హఠాత్తుగా పోవడంతో అన్నయ్య చదువు ఆగిపోవాల్సివచ్చింది. ఆయన అన్న చదువుకు కావలసిన సహాయం చెయ్యడమే కాకుండా మా అన్నయ్యకు ఉద్యోగం వచ్చేవరకు మమ్మల్ని ఆదుకున్నాడు. మా అక్కయ్య పెళ్ళి కట్నం గొడవల్లో ఆగిపోతే, తన చేతి సొమ్ముతో అక్కను ఒక ఇంటిదాన్ని చేశాడు. ఆయనకు ఆ డబ్బు ఒక లెక్కలోనిది కాకపోవచ్చు. అయినా అందరు ధనవంతులూ అందరి బీదవాళ్ళకూ సాయం చెయ్యడం లేదు. ఈ క్షణాన కూడా నేను మనస్ఫూర్తిగా చెప్తాను. ఆయన ఎటువంటి దురుద్దేశంతోనూ ఆ సహాయాలు చెయ్యలేదని. ఆయన ఋణం జన్మజన్మలకూ తీర్చుకోలేమని మా ఇంట్లో ప్రతి ఒక్కరి నోటివెంటా దగ్గర దగ్గర రెండేళ్ళు విన్నాను. నా మనస్సులోనూ అదే భావం-పూజ్యభావం నిండిపోయింది. ఆయన ఋణం తీర్చుకోవాలనే భావం నన్ను కుదిపేస్తున్న రోజుల్లో అతని ఒక్క క్షణపు ఆవేశానికి బలైపోయాను నేను. అతని కళ్ళల్లో కనబడ్డ సంతోషాన్ని చూచి, ఋణ భారం తగ్గిందని సంతృప్తిపడ్డాను. ఆ తర్వాత అతను ఎందుకు చెప్పకుండా పారిపోయాడో అర్థం కాలేదు. రెండేళ్ళ తర్వాత మిమ్మల్ని చేసుకున్న ఈనాడు నాకు అంతా బోధపడింది.

స్త్రీకి అతివిలువయినదాన్ని ఎంత అమాయకంగా పోగొట్టుకున్నానో అర్థమయింది. మీనుండి దాన్ని దాచాలనే విషయంకూడా యీ నాడే తెలిసింది. కాని దాచడం నా వల్ల కావడం లేదు. మీరేం చేసినా సరే."

అతని కళ్ళు జేవురించాయి. తన కథనంతా అమాయకంగా నిర్మలంగా అతనికి చెప్పేసి అతని తీర్మానం కొరకు చేతులు కట్టుకొని నిల్చున్న ఆ పసిపిల్లను ఒంటరిగా ఒదిలేసి అతను రివ్వున వెళ్ళిపోయాడు.

"నలిగిపోయిన పువ్వును నా జీవితంలోకి ఆహ్వానించలేకపోయాను. మరలా ఆ పిల్లతో కాపురం చెయ్యడానికి నా మనస్సు అంగీకరించలేదు. కొన్ని నెలలు పిచ్చిగా తిరిగాను. తర్వాత నా మార్గం నేనెన్నుకున్నా. నా చదువులోనూ, నా పరీక్షలలోనూ. నా రీసెర్చ్‌లోనూ మర్చిపోయి మామూలు మనిషిని కాగలిగాను. నా అదృష్టం. నువ్వు నా జీవితం మధ్యలో కలిశావు. నువ్వుకూడా నన్ను శిక్షించకు ఉమా!"

ఆమె వెర్రిదానిలా అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తోంది.

"నీ దగ్గర నీ మనస్సు కష్టపడుతుందేమోనని ఈ విషయాన్ని దాచాను; నేను. అందుకు నన్ను క్షమించు. ఒకరినొకరు అర్థం చేసుకున్నాం మనం. ఇక మనలో అపార్థాలు వద్దు."

ఆమె కనుపాపలు అసహనంగా కదిలాయి.

"ఈ సారికి నన్ను క్షమించు ఉమా!" ఆమె చేతులు పట్టుకున్నాడతను. అతని చేతుల్ని సున్నితంగా వదిలించుకుని

వెళ్ళి కళ్ళుమూసుకుని పడుకుంది ఆమె. ఆమెను ఆ ఆవేశంలో కదిలించడం ఇష్టంలేక నిశ్శబ్దంగా లేచి తన గదిలోకి వెళ్ళి పడుకున్నాడు కృష్ణ. పక్క గదిలోనుండి వెక్కిళ్ళ శబ్దం మాత్రం కొన్ని నిముషాలదాకా వినిపించి, నిశ్శబ్దమయి పోయింది.

* * *

లేతెండలో తెల్లటి పరుపుమీద, తెల్లటి దేహకాంతిలో ఇంకా నిశ్చలంగా నిద్రపోతున్న భార్యను చూచి జాలిపడ్డాడు కృష్ణ. "రాత్రి నిద్రలేదు పిచ్చిపిల్లకు" అనుకుని ఆమె పక్కన కూర్చుని తలమీద చెయ్యివేసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఐస్‌ముక్కలా తగిలిన ఆమె నుదురు ఏమి జరిగిందో, అతనికి స్పష్టంగా తెల్లముబరిచింది. సర్వశక్తులూ ఆ క్షణంలోనే పోయినట్టు నిర్వీర్యంగా కూలిపోయాడతను.

"ఒక్కమాట అయినా అనకుండా ఒక్క అనుమానమైనా కలిగించకుండా ఎంత నిశ్శబ్దంగా వెళ్ళిపోయింది. ఎంత నిశ్శబ్దంగా వెళ్ళిపోయింది. ఎంత పెద్ద శిక్ష విధించింది!" అలా కూలబడిపోయిన అతను కొన్ని నెలలవరకు కోలుకోలేకపోయాడు. ఇన్ని సంవత్సరాలు గడిచిపోయినా అతనికి అర్థంగాని ప్రశ్న ఒకటి మిగిలిపోయింది. "జీవితం పరిసమాప్తం చేసుకునే దశలోకూడా తనకు చెప్పదగ్గదీ ఆమెకేమీ తోచలేదా!"

కానీ ఒక ప్రభాత సమయాన అతని ప్రశ్నకు జవాబు దొరికింది. ఇన్ని రోజులూ ఆమె గదిలోకి అడుగుపెట్టడానికి

ఆమె స్మృతులలో జారబడడానికి భయపడి ఆ గదిని పాడుపెట్టిన అతను, ఆమె జ్ఞాపకాలనుండి ఎలానూ పారిపోలేనని తెలిసిన ఈ రోజు ఆమె గదిలోకి అడుగుపెట్టాడు. ఆమె డ్రాయరులో బూజు వెనకాల మాసిపోయి, శిథిలావస్థలో వున్న రెండు కాగితాలు రెపరెపలాడుతూ కనిపించాయి. అతనికి తెలుసు. అది తన ప్రియమైన భార్య ఆఖరి వ్రాత. ఆవేశంగా తొందరతొందరగా వ్రాసినట్టున్న ఆ అక్షరాల బారులవెంట ఆతృతగా అతని కనుపాపలు పరుగెట్టాయి.

కృష్ణా!

బ్రతికితే నాకు చాలా గర్వంగా, నిశ్చింతగా నలుగురిలో తల ఎత్తుకుని బ్రతకాలనివుంటుంది. అంతేగాని ఒక పసిపిల్ల ఉసురు పోసుకున్న ఒక బలహీనుడికి భార్యగా మాత్రం బ్రతకాలనిలేదు. అందుకే నా జీవితాన్ని మధ్యలోనే మలుపు తిప్పుకుంటున్నాను. కాని ఒక్కటే అశాంతి. ఇన్ని సంవత్సరాలు తరచితరచి నేను చేసుకున్న నిర్ణయాలు ఎంత పునాది లేకుండాపోయాయో! .... ఇన్ని ఏళ్ళు నా ఊపిరిని ఖర్చుపెట్టి నేర్చుకున్న విద్య సుళువుగా చచ్చిపోవడానికి మటుకు మార్గాన్ని చూపింది.

వెళ్ళిపోయేముందు మీకు కొంచెం చెప్పాలని వుంది. నా చావు మీచేత కన్నీళ్లు కార్పిస్తుందని తెలుసు; ఆ కన్నీళ్ళ మధ్యగా ఈ వుత్తరం మీ మనస్సును కష్టపెట్టడం నా కిష్టం లేదు. అందుచే ఇక్కడ దాస్తున్నాను. దీనిని మంచిగాని, చెడ్డగాని మీమీద నేను పెంచుకున్న మమకారం నాచేత ఈ పనిని చేయిస్తోంది. ఎప్పుడో ఒక రోజు మీరీ వుత్తరం

చదువుతారు. మీలో లోపం ఎక్కడుందో, నాకు నేను ఈ శిక్ష యెందుకు విధించుకున్నానో మీకు బోధపడితే అంతే చాలు.

మీరు ఆ పసిపిల్ల సౌజన్యను క్షమించివుంటే ఏ కారణంగానైనా ఆ పిల్ల మీకు దూరమై నన్ను చేసుకోవాల్సి వస్తే నేనా రోజు మిమ్మల్ని మనస్ఫూర్తిగా క్షమించివుందును. ఆ పసిపిల్ల తెలియని వయస్సులో తప్పు చేసింది. అది మీ దృష్టిలో నా దృష్టిలో లోకం దృష్టిలో తప్పు కావచ్చు. ఆ అమాయకురాలికి అది తప్పనే తెలియదు. నిర్మలంగా ఆ పిల్ల అంటూ మీరు చెప్పుకున్నందుకైనా మీరాపిల్లను క్షమించాల్సింది.

ఆమె నలిగిపోయిన పుష్పమని మీరు కాదన్నారు. బాగా చెప్పాలంటే వదిలేశారు. కొన్ని రోజులు సౌజన్యతో జీవితాన్ని పంచుకున్న మిమ్మల్ని అలా అనుకుని నేనూ వదిలేయాల్సిందే. కాని మిమ్మల్ని వదలి లోకంమీద పడితే నాకు బాగా తెలుసు, ఆడదాన్ని లోకం బ్రతకనివ్వదని. మిమ్మల్ని వదలడానికి నా కింతకంటే సులువైన మార్గం మరేదీ కన్పించలేదు.

మీరు మీ భార్య ఎంత పవిత్రంగా వుండాలని కోరుకున్నారో నేనూ నా భర్త అంతే పవిత్రంగా వుండాలని కోరుకున్నాను అది దోషమా? మీరు మీ భార్య మీ ఒక్కరి స్వంతమూ కావాలని కోరుకున్నట్టే నా భర్తకూడా నా ఒక్కదాని సొంతే కావాలని కోరుకున్నాను. ఇది అంత అసహజమైన కోరికా? మీకు న్యాయమైంది నా కెందు

కన్యాయమైందో నాకర్థం కాదు. మీ తప్పును సహజంగా తీసుకునే మనుష్యులు నా తప్పును కనీసం క్షమించనైనా క్షమించలేకపోవడం మరీ దారుణం. నేను ఒప్పుకుంటాను. సృష్టిలో అంతా సమంగా పంచబడలేదు. బీద గొప్ప, ఆడ మగ, చిన్న పెద్ద తారతమ్యాలు వుండనే వున్నాయి. కాని నీతో నూరేళ్ళు జీవితాన్ని పంచుకోవడానికి, అన్ని వదులుకుని నీవే సర్వస్వమని వచ్చిన నీ అర్థాంగితోనా నువ్వు భేదాల్ని సృష్టించుకుంటున్నావు? పక్షపాతాన్ని చూపుతున్నావు? నీలో అర్థభాగాన్ని నువ్వు క్షమించుకోలేకపోతున్నావు?

మీరు సౌజన్యను, సహృదయంతో క్షమించి వుండగలిగితే, మీరు ఈ రహస్యాన్ని నా దగ్గర దాచినందుకు బాధపడినా, అంతా పీడకలలా మర్చిపోయి నా జీవితాన్ని మీ గోసిట్లో వుంచివుందును. కానీ అలా జరగలేదు. మీకో రూలూ నాకో రూలూ సృష్టించారు. సౌజన్యను క్షమించలేని మిమ్మల్ని, నన్ను క్షమించమని అడుగుతున్నారు. నావల్ల కాదు. ఇంత పక్షపాతాన్ని చూస్తూ బ్రతకాలని లేదు. జీవితంలో రాజీపడడం నాచేతకాదు. ఇది నాకు శాపం.

ఇక ఆపుతాను. మీమీద మమకారం, బ్రతుకుమీద మరలా ఆశ కలుగకముందే ఈ జీవితాన్ని పరిసమాప్తం చేసుకోనివ్వండి.

నమస్తే, సెలవ్

మీ

ఉమ.